

1. Anders dan voorgaande generaties zijn wij gewend aan **autonomie**, onafhankelijkheid, zelfredzaamheid. De coronacrisis heeft ons geconfronteerd met
 - a. een onzichtbare en onvoorspelbare virale vijand, en
 - b. met maatregelen die diep ingrijpen in onze autonomie. Opeens lijken wij de controle kwijt.Dat leidt tot een **verlegenheid** maar niet op handelingsniveau (kan ik nou wel of niet op vakantie?), maar **op ontisch niveau** (zijns-niveau), dat morrelt aan de zekerheden/het fundament van ons bestaan.
2. Die verlegenheid op ontisch niveau kan leiden tot **onzekerheid** en **angst**. Angst kan leiden tot gevoelens van **eenzaamheid**, **depressie**, maar ook **machteloosheid** en **agressie**. Denk aan die jongeman die op het Museumplein werd opgepakt wegens stenen gooien naar een politieauto... 'Eindelijk kon ik wat doen', zei hij, 'ik voelde me machtig met die groep, alsof we met een leger tegenover een ander leger stonden'.
3. Eenzaamheid, depressie en boosheid bevorderen **compartimentalisering**, eilandgedrag, het ont- en verbreken van verbinding. En daar heeft de Gemeente Soest sowieso al mee te maken als lintdorp met drie of vier kernen met elk hun eigen postcodes: compartimentalisering: Soest-West is wat anders dan Soest-Zuid, tussen Soesterberg en Soest-Noord lijkt (trouwens ook kerkelijk) een oceaan te liggen. Corona versterkt die fragmentarisering.
4. Wat we als gemeente ook op de langere termijn nodig hebben is **verbinding**.

Ik heb ter voorbereiding op deze bijeenkomst eens even gebeld met een paar predikanten in Soest en we kwamen tot een lijstje top-verbinders in Soest:
1. de burgemeester, 2. de Soester Courant, 3. de Gildefeesten, 4. Radio Soest en verder fenomenen als: Inloophuis, sport, de Plantage, Artishock, de Oude ambachten-markt.

Als het gaat over lange termijn-effecten van corona op de Soester samenleving en bestuurlijke perspectieven daarop, dan denk ik, een open deur of niet: laten we inzetten op nog meer verbinding. Niet een verbinding die **top down** wordt georganiseerd maar zich **bottom-up** realiseert.

Wij hebben de neiging ontwikkeld om naar de overheid te kijken om dit of dat voor ons te regelen. Met een variatie op een bekende presidentiële uitspraak (*'Don't ask what your country can do for you, but what you can do for your country'*) zou ik willen zeggen:

* laten wij als leden van de Raad en als vertegenwoordigers van levensbeschouwelijk Soest in plaats van B&W te *vragen* om ons als samenleving dit en dat te geven, zelf *geven* wat wij zouden kunnen *vragen*, bottom up en in de wetenschap dat 'zelf géven' tegelijk ook 'zelf ontvangen' is (ook ik heb verbinding nodig: en als ik mij verbind, is dat werken aan verbinding in het kwadraat);

* en waarom zouden we niet over een maand allemaal met één (liefst postcode-overstijgend) voorstel bij de wethouder aankomen om bij te dragen aan verbinding en sociale cohesie ten behoeve van een veerkrachtige Soester samenleving?

Ikzelf bied aan de wethouder aan twee of drie keer per jaar of zo vaak als zij wenst vanuit mijn netwerk twee of drie experts anderhalf uur bij haar aan tafel te brengen over een onderwerp naar haar keuze, als besloten vrijblijvende eenmalige klankbordgroep of **ronde tafel** of hoe je het ook noemen wilt: kennisrotonde of focusmeeting.

5. **Het gaat** daarbij **niet om de acties maar om de actoren**. Tijdens het *World Economic Forum* in Davos vorige maand hamerde Klaus Schwab op *the Great Reset*: na de pandemie moet alles anders – grote ambities. Waarop Angela Merkel opstond en zei: ‘Wij hebben geen ‘reset’ nodig in de *doelen* die wij ons stellen, maar **in de vastberadenheid waarmee wij** de dingen doen’.
6. Ten slotte: Wat doe je als je dreigt te vallen? Als je onzeker bent grijp je naar houvast. Het kan soft klinken, maar **hand-in-hand bestrijd je onzekerheid het best**. Daarmee ben ik weer terug bij het begin: het samen naar nog meer ontmoeting en verbinding zoeken, naar dingen die we zouden kunnen doen, speelt zich maar niet af op handelingsniveau – dat draagt bij aan **stabiliteit** op **ontisch** niveau, en we weten allemaal dat alleen wat goed gefundeerd is en diep verankerd, **veerkrachtig** kan zijn. Bij al het andere dat ook nodig is: stabiliteit is de basis, geen ‘nice to have’ maar een ‘must have’ voor onze Soester samenleving.

Wim Janse, w.janse@vu.nl